

Аутсайдер

Ти не знаєш, хто ти насправді

Тренер молодіжної бейсбольної команди, викладач англійської, чоловік та батько двох доньок. Усе це про Террі. Так, про таких кажуть «класний чувак», з таким усі хочуть дружити і такому не бояться позичити грошей. Так, Террі крутий. А ще - убивця. Це ж він вчинив ту моторошну наругу над нещасним одинадцятирічним хлопчиком? Так, він. Хто б міг подумати, Террі, хто б міг подумати... Поліція має усі докази. А Террі - залізобетонне алібі: на момент убивства він перебував у іншому місті. Та як людина може бути у двох місцях одночасно?

Що відбувається в містечку? Тут живе дещо жахливе. Те, що, напевно, може набувати людської подоби. Чи те, що нарешті скинуло з себе маску людини та почало свої криваві жнива...

С Т И В Е Н
К И Н Г

АУТСАЙДЕР

КСД

С Т И В Е Н
КИНГ

**STEPHEN
KING**

THE OUTSIDER

A NOVEL

**СТІВЕН
КІНГ**

АУТСАЙДЕР

РОМАН

Переклад з англійської Анастасії Рогози

Друге видання

ХАРКІВ **КСД**
2023

Думка тільки надає світові подобу порядку — для тих слабких, що ймуть віри цьому спектаклю.

Колін Вілсон «Країна сліпих» ¹

¹ Colin Wilson (1931—2013) — англійський письменник і філософ; «Країна сліпих» («The Country of the Blind») — назва першого розділу його першої філософської праці «Аутсайдер» («The Outsider», 1956). (Тут і далі прим. пер.)

14 липня

1

То була автівка без розпізнавальних знаків — непримітний кількарічний американський седан, — але шини з чорними боковинами та трійко пасажирів виказували її справжнє призначення. Двоє чоловіків на передніх сидіннях були вдягнені в синю уніформу. Позаду розташувався здоровань у костюмі. На хіднику стояло двоє чорношкірих хлопчиків — один поставив ногу на пошарпаний оранжевий скейтборд, другий тримав під пахвою скейт кольору лайма. Вони простежили, як автівка завершила на парковку біля парку відпочинку Естель Баргі, а тоді презирнулися.

— Це п'ять-нуль ², — сказав один.

— Та ну нафіг, — відповів другий.

Не марнуючи більше часу на розмови, вони подалися геть, штовхаючи свої скейтборди. Правило було просте: як приїхали п'ять-нуль — час забиратися. Батьки їх навчали, що життя чорношкірих мають значення, проте у випадку з п'ять-нуль — не завжди. Глядачі на бейсбольному полі заохотливо скрикнули й ритмічно заплескали в долоні — «Золоті дракони Флінт-Сіті» стали до битки в другій половині дев'ятого інінгу ³, вже відстаючи на одне очко.

Хлопці не озиралися.

2

Свідчення містера Джонатана Рітца [10 липня, 21:30, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Детектив Андерсон: Я знаю, що ви засмучені, містере Рітц, це цілком зрозуміло, але мені треба з'ясувати, що саме ви бачили сьогодні ввечері.

Рітц: Ніколи цього не забуду. Ніколи. Мені, мабуть, якась пігулка не завадить. Наприклад, «Валіум» ⁴. Зроду його не ковтав, але зараз точно не завадить. Таке враження, що серце в горлі застрягло. Ваші криміналісти якщо знайдуть на місці злочину блювотиння, а певно, таки знайдуть, то хай знають, що воно моє. І мені не соромно. Будь-хто розпрощався б із вечерею, якби таке побачив.

Детектив Андерсон: Лікар, безперечно, випише вам заспокійливе — коли ми закінчимо. Я сам про все домовлюся, але наразі ви мені потрібні з ясною головою. Ви це розумієте, так?

Рітц: Так. Звісно.

Детектив Андерсон: Просто розкажіть мені все, що бачили, і на цей вечір будете вільні. Зробіть мені таку ласку, сер?

Рітц: Гаразд. Сьогодні ввечері близько шостої я пішов гуляти з Дейвом. Дейв — це наш бігль. Ми його годуємо о сімнадцятій. Самі з дружиною їмо о сімнадцятій тридцять. Десь о вісімнадцятій Дейв уже готовий робити всі свої справи — я маю на увазі і «маленьку», і «велику». Я його вигулюю, поки Сенді, це моя дружина, миє посуд. Чесний розподіл праці. А чесний розподіл праці дуже важливий у шлюбі, особливо після того, як діти вирости. Отак ми мислимо. Щось я молоти починаю, так?

Детектив Андерсон: Усе гаразд, містере Рітц. Розповідайте, як вам зручно.

Рітц: Ой, зв'яжі мене Джоном. Терпіти не можу оце «містер Рітц». Наче я крекер якийсь. Мене так діти дражнили в школі — «Крекер Рітц»⁵.

Детектив Андерсон: Угу. Тож ви вигулювали собаку...

Рітц: Точно. І коли він учув сильний запах... то був запах смерті, я так думаю... мені довелося обома руками тримати повідець, хоча Дейв — собака невеликий. Йому хотілося дістатись джерела того запаху. І...

Детектив Андерсон: Стривайте, повернімося назад. Ви вийшли зі свого дому на Малберрі-авеню, 249, о вісімнадцятій...

Рітц: Може, і трохи раніше. Ми з Дейвом спустилися пагорбом до «Джералда» — це бакалія на розі, де продаються всілякі делікатеси, — тоді пішли по Барнум-стріт і завернули до парку Філіс. Той, що діти називають «парк Сифіліс». Вони гадають, що дорослі нічого не розуміють, нічого не чують, але все ми чуємо і розуміємо. Принаймні деякі.

Детектив Андерсон: Ви завжди гуляєте цим маршрутом?

Рітц: Ну, інколи трохи його змінюємо, щоб не набридло, та, перш ніж іти додому, майже завжди попадаємо в той парк, бо Дейв там купу всякого винохує. Парковка при парку о такій годині майже порожня — якщо тільки старшокласники не приїжджають грати в теніс. Цього вечора машин не було, бо корти там ґрунтові, а напередодні дощило. На парковці стояла єдина автівка — білий фургон.

Детектив Андерсон: Комерційна вантажівка, як гадаєте?

Рітц: Точно. Без вікон, тільки половинчасті двері ззаду. Такий фургон, що на них дрібні фірми перевозять товар. Може, то був «Еконолайн»⁶, але точно не скажу.

Детектив Андерсон: Назви компанії на ньому не було? Наприклад, «Кондиціонери від Сема» чи «Вікна на замовлення від Боба»? Щось таке?

Рітц: Ні-ні. Геть нічого. Та він був брудний, ось що вам скажу. Давно його не мили. І багно на шинах, може, від дощу. Дейв понюхав шини, а тоді ми пішли однією з гравійних стежок поміж деревами. Приблизно за чверть милі Дейв загавкав і побіг праворуч у кущі. Саме тоді він і учув той запах. Мало повідця в мене з рук не вирвав. Я все намагався притягнути його до себе, та він не давався, тільки перекидався, рив лапами землю й гавкав собі далі. Тож я взяв його на коротку — маю той повідець-рулетку, дуже зручний у таких випадках — і пішов слідом. Він уже не так реагує на білок і бурундуків, бо ж не цуценя, та я подумав, що він учув єнота. Я вже збирався його вертати, хотів він того чи ні, бо ж собака має розуміти, хто в неї хазяїн, але саме тоді помітив перші краплі крові. Вони були на березовому листі, десь на рівні моїх грудей, тобто футів п'ять⁷ чи що від землі. Трохи далі на іншому листочку була друга крапля, а ще далі — ціла пляма, просто на куцах. Досі червона й мокра. Дейв її понюхав, але не зупинився. І слухайте, поки не забув, тоді ж я почув, як десь позаду

завівся двигун. Я б, може, і не помітив, та звук був гучний, наче глушник несправний. Такий гуркіт, розумієте, про що я?

Детектив Андерсон: Угу, розумію.

Рітц: Не стану твердити, що то був білий фургон, я тою дорогою не вертався, тож не знаю, чи він поїхав, але думаю, що так і було. І ви знаєте, що це означає?

Детектив Андерсон: Скажіть, що ви самі думаєте щодо цього, Джоне.

Рітц: Я покладаю, що він за мною стежив. Убивця. Стояв за деревами й спостерігав за мною. Мене аж дрижаки пробирають, як про це подумаю. Тобто коли зараз думаю. Тоді я просто зосередився на крові. І на тому, щоб Дейв не висмикнув мені з суглоба руки. Тоді мені вже стало страшно, і я не соромлюся в цьому зізнатися. Чоловік я невеликий, хоч і намагаюся тримати себе у формі, а зараз мені вже за шістдесят. Та й у двадцять років боєць із мене був нікудишній. Але я мусив піти подивитися. Раптом комусь потрібна допомога.

Детектив Андерсон: І ви гідно вчинили. Як гадаєте, о котрій ви вперше помітили той кривавий слід?

Рітц: Я на годинник не глянув, але думаю, що о вісімнадцятій двадцять. Чи двадцять п'ять. Я пустив уперед Дейва на короткому повідку, щоби продертися крізь гілки, під якими він на своїх коротких ногах легко проходив. Ви ж чули, що кажуть про біглів — вони високоморальні, але низькотілі. Він гавкав, мов скажений. Ми вийшли на галявину, таку... Не знаю, така затишна місцина, де закохані можуть посидіти-попотискатися. Серед галявини стояла гранітна лавка, і вся вона була в крові. Дуже багато крові. Під лавою — ще більше. Поряд на траві лежало тіло. Бідний хлопчик. Голова була повернута до мене, очі розплющені, а від горла взагалі нічого не лишилося. Нічого, крім червоної діри. Труси та сині джинси стягнуто до кісточок, і я побачив дещо... суху гілку, мабуть... що стирчала з його... його... ну, ви самі знаєте.

Детектив Андерсон: Знаю, але мушу попросити вас сказати це для протоколу, містере Рітц.

Рітц: Він лежав на животі, а гілка стирчала з п'ятої точки. Теж уся в крові. Гілка. В одному місці кори не було, і там стояв відбиток долоні. Я його бачив ясно, як удень. Дейв уже не гавкав, а вив, бідолаха, і я просто не уявляю, хто б міг таке зробити. Певно, маніяк. Ви його впіймаєте, детективе Андерсон?

Детектив Андерсон: О так. Упіймаємо.

3

Парковка біля парку Естель Барги була майже така велика, як біля супермаркету «Крогер», де Ралф Андерсон із дружиною скуповувалися щосуботи по обіді. Цього липневого вечора вона була заповнена вщент. На багатьох бамперах виднілися наліпки «Золотих драконів», а на кількох задніх вікнах красувалися галасливі слогани: «МИ ВАС ЗРОБИМО», «ДРАКОНИ СПАЛЯТЬ ВЕДМЕДІВ», «КЕП-СІТІ, МИ ЙДЕМО», «ЦЬОГО РОКУ НАША ЧЕРГА». З поля, де вже горіли прожектори (хоч примеркне ще нескоро), долинали вигуки й ритмічне плескання.

За кермом седана сидів Трой Рамадж, бувалий коп із двадцятирічним стажем. Неспішно їдучи повз ряди автомобілів, він мовив:

— Щоразу, як тут опиняюся, загадуюсь: хто ж вбіса така ця Естель Барга?

Ралф нічого не відповів. М'язи були напружені, шкіра — розпашіла, а пульс уже перевищував усі допустимі норми. За багато років роботи в поліції Ралф устиг заарештувати багатьох лиходіїв, але тут справа була інша. Відмінно жаска. Й особиста. Ось що було найгірше: особиста справа. Він не мусив брати участі в цьому арешті й чудово це усвідомлював, але після останнього скорочення бюджету в особовому складі поліцейського відділка Флінт-Сіті лишилося всього три детективи на повній ставці. Джек Госкінз був у відпустці, рибалив десь у дідька в зубах, — і полотном дорога. Бетсі Ріггінз, яка мала б зараз сидіти в декретній відпустці, допомагатиме Поліції штату в інших аспектах сьогоднішньої операції.

Ралф дуже сподівався, що вони не стрибають поперед батька в пекло. Того вечора, на конференції напередодні арешту, він висловив своє занепокоєння Біллу Семюелзу, прокуророві округу Флінт. Семюелз був трохи замолодим для своєї посади — мав тридцять п'ять років, — але належав до правої політичної партії та був упевнений у собі. Не надміру впевнений, треба визнати, але, безперечно, налаштований войовничо.

«Ще лишаються гострі кути, які мені хотілось би згладити, — сказав тоді Ралф. — Ми не знаємо всього підспідка. До того ж він заявить, що має алібі. Неодмінно зауважить про алібі, якщо, звісно, не надумає одразу капітулювати».

«Як зауважить, — відповів Семюелз, — ми його спростуємо. Сам знаєш, що спростуємо».

Ралф у цьому не сумнівався і знав, що вони знайшли справжнього винуватця, та все одно, перш ніж тиснути на гачок, йому хотілося провести детальніше розслідування. Наприклад, знайти в алібі цього сучого сина дірки й розширити їх так, щоб вантажівка могла проїхати, а *тоді* вже арештовувати. Здебільшого правильний порядок дій був саме такий. Але не зараз.

«Маємо три позиції, — сказав Семюелз. — Готовий їх почути?»

Ралф кивнув. Зрештою, вони мусили працювати разом.

«По-перше, містяни, а особливо батьки малолітніх дітей, нажахані та злі. Вони хочуть, щоб ми чимшвидше справили арешт і повернули їм відчуття безпеки. По-друге, докази безперечні. Зроду не бачив такої певної справи. Ти зі мною згоден?»

«Так».

«Окей, і по-третє. Вагомий пункт, — Семюелз нахилився до Ралфа. — Ми не знаємо, чи він раніше вже таке робив — хоч, як робив, ми це з'ясуємо, щойно почнемо копати. Але чорт забирай, цього разу — точно його рук діло. Зірвався. Калину стратив. І коли це сталося...»

«Йому захочеться зробити це знов», — закінчив Ралф.

«Правильно. Може, не так одразу після Пітерсона, але хтозна. Господи, він же весь час із дітьми проводить. З малими хлопцями. І якщо він уб'є когось із них — чхав я на свою роботу, ми собі цього ніколи не пробачимо».

Ралф і так уже картав себе за те, що не зміг цього передбачити. Почуття провини було нелогічне: не вийде просто зазирнути в очі чоловіку, який прийшов до тебе на пікнік по завершенні сезону Малої ліги, і збагнути, що він замислює невимовне зло — випещує його, вигодовує, наглядає за розвитком. Але брак логіки не міг зарадити почуттям Ралфа.

Тож зараз Андерсон нахилився до копів, які сиділи попереду, тицьнув пальцем і сказав:

— Он. Спробуй місця для інвалідів.

Офіцер⁸ Том Єйтс, який сидів біля водія на «місці стрільця», відповів:

— Босе, за це штраф у двісті баксів.

— Гадаю, цього разу нам пробачать, — мовив Ралф.

— Та я жартую.

У Ралфа не було настрою для дотепних поліцейських пересварок, тож він змовчав.

— Місця для калік — слухаюсь! — сказав Рамадж. — Бачу двійко вільних.

Він зайняв одне машино-місце, і троє чоловіків вийшли з автівки. Ралф помітив, що Єйтс відкинув застібку на руків'ї свого «глока», і похитав головою:

— Ти здурів? На матчі людей з півтори тисячі.

— А що як він почне тікати?

— То наздоженете.

Притулившись до капота, Ралф дивився, як двоє поліцейських Флінт-Сіті рушили до поля, прожекторів і забитих трибун, де тільки дужчали оплески й кричалки. Поспішний арешт убивці Пітерсона був рішенням, якого він і Семюелз дійшли разом (хоч і неохоче). Ідея про арешт під час матчу повністю належала Ралфові.

— Ідете? — озирнувся Рамадж.

— Ні, не йду. Ви робіть свою справу, не забудьте гарненько і гучненько зачитати йому права, а тоді ведіть сюди. Томе, як поїдемо, ти сядеш до нього на заднє сидіння. Я сидітиму попереду з Троєм. Білл Семюелз чекає на мій дзвінок, він зустріне нас у відділку. Далі ним займатиметься начальство. А от арешт — на тобі.

— Але ж це ваша справа, — сказав Єйтс. — То чого ви не хочете власноруч схопити виродека?

Ралф стояв непорушно, склавши руки навхрест.

— Тому що чоловік, який згвалтував Френкі Пітерсона гілкою і роздер йому горло, чотири роки тренував мого сина — два в Юніорах і ще два в Малій лізі. Він торкався мого сина руками, показував йому, як тримати битку, тож я за себе не відповідаю.

— Ясно, ясно, — сказав Трой Рамадж і пішов із Єйтсом до поля.

— Агов, іще мене послухайте.

Вони озирнулися.

— Там одразу й надягнете на нього наручники. Спереду надягнете.

— Це проти правил, босе, — відказав Рамадж.

— Знаю, і мені байдуже. Я хочу, щоб усі бачили, як його ведуть у наручниках. Зрозуміло?

Коли поліцейські пішли, Ралф дістав з-за пояса мобілку. Номер Бетсі Ріггінз стояв на швидкому наборі.

— Ти на місці?

— Звісно що на місці. У машині перед його будинком. Я і ще четверо патрульних.

— Ордер на обшук?

— Затискаю у своїй гаряченькій долоньці.

— Добре, — сказав Ралф і вже хотів завершити виклик, коли дещо згадав: — Бетс, коли в тебе термін?

— Учора, — відповіла вона. — Тож не барися з цим лайном.

І перша повісила слухавку.

4

Свідчення місіс Арлін Стенгоуп [12 липня, 13:00, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Стенгоуп: Детективе, це багато часу забере?

Детектив Андерсон: Аж ніяк. Просто розкажіть мені, що ви бачили по обіді у вівторок 10 липня, і будете вільні.

Стенгоуп: Гаразд. Я саме виходила з «Делікатесів Джералда». Я завжди там скуповуюсь щовівторка. Продукти в Джералда дорожчі, та я не ходжу до «Крогеру» відтоді, як припинила водити машину. Через рік після того, як помер мій чоловік, я відмовилася від прав, бо вже не довіряю своїй реакції. Було кілька пригод. Тільки бампери пом'яла, знаєте, але мені цього вистачило. «Джералд» усього за два квартали від квартири, де я мешкаю відтоді, як продала будинок, і лікар каже, що мені корисно ходити пішки. Для серця корисно, розумієте? Тож я виходила з трьома пакунками у своєму маленькому візочку — наразі я можу собі дозволити не більше трьох сумок покупок, бо ціни такі високі, що жах бере, особливо на м'ясо, і я вже не пам'ятаю, коли востаннє куштувала бекон... і тоді я побачила того хлопчика, Пітерсона.

Детектив Андерсон: Ви певні, що бачили саме Френка Пітерсона?

Стенгоуп: О так, то був Френк. Бідолашний хлопець, так шкода, що з ним таке сталося, але зараз він уже на небі й муки його скінчилися. Хоч якась утіха. У Пітерсонів двійко хлопців, самі знаєте, обоє руді, з такими жакливими морквяними маківками, але перший син — Олівер, так його звати, — він старший років принаймні на п'ять. Він колись приносив нам газети. А у Френка є велосипед, отой із високим кермом і вузьким сидінням...

Детектив Андерсон: Називається «сидіння-банан».

Стенгоуп: Того я не знаю, але знаю, що воно було такого яскравого зеленого кольору лайма — ото гидка барва, а ще з наліпкою. «Старші класи Флінт-Сіті». Тільки він уже ніколи не попаде до старших класів, атож? Бідолашний, бідолашний хлопчик.

Детектив Андерсон: Місіс Стенгоуп, не бажаєте зробити невеличку перерву?

Стенгоуп: Ні, я хочу вже закінчити. Мені треба додому, годувати кішку. Я завжди її годую о третій, вона зголодніє. І непокоїтиметься, де я є. А можна у вас носовичок попросити? Щось я розклеїлася. Дякую.

Детектив Андерсон: Ви помітили наліпку на сидінні велосипеда Френка Пітерсона, бо...

Стенгоуп: Ой, ну, тому що він на ньому не сидів. Котив свій велосипед по парковці біля «Джералда». У нього ланцюг порвався, волочився асфальтом.

Детектив Андерсон: Ви помітили, у що він був одягнений?

Стенгоуп: У футболку з якимось рок-н-рольним гуртом. Я тих гуртів не знаю, тож не можу сказати, з яким саме. Якщо для вас це важливо, то вибачайте. А на голові була бейсболка з логотипом «Рейнджерів». Він відсунув її на потилицю, і я бачила всю ту руду шевелюру. Знаєте, зазвичай морквяні маківки рано лисіють. Але йому вже тим не треба перейматися, правда? Ох, який жаль. Менше з тим, на іншому кінці парковки стояв брудний білий фургон. З нього вийшов чоловік і підійшов до Френка. Він...

Детектив Андерсон: Ми до цього ще доберемося, але спершу я хочу розпитати вас про фургон. Який він був, без вікон?

Стенгоуп: Так.

Детектив Андерсон: А написів на ньому не бачили? Ніякої назви компанії чи щось таке?

Стенгоуп: Ні, не помітила.

Детектив Андерсон: Окей, поговоримо про того чоловіка. Ви його впізнали, місіс Стенгоуп?

Стенгоуп: Так, звісно. Це був Террі Мейтленд. На Західному боці всі знають Тренера Ті. Його так навіть у старших класах називають. Він там викладає англійську, ну, ви в курсі. Мій чоловік працював разом із ним, поки не вийшов на пенсію. Його кличуть Тренером Ті, бо він займається з гравцями Малої ліги, а коли там справи кінчаються — то з бейсбольною командою Міської ліги, а восени навчає малечу грати у футбол. У тієї ліги теж якась назва є, та я не пам'ятаю.

Детектив Андерсон: Повернімося до того, що ви бачили у вівторок по обіді...

Стенгоуп: Та розповідати небагато. Френк перемовився з Тренером Ті й показав на порваний ланцюг. Тренер Ті кивнув і прочинив задні дверцята білого фургона, який аж ніяк не міг йому належати...

Детектив Андерсон: Чому ви так вирішили, місіс Стенгоуп?

Стенгоуп: Тому що на ньому були оранжеві номери. Не знаю, який то штат, я вже поганенько бачу здалеку, але знаю, що в Оклагомі номери білі й сині. Як не є, а в кузові фургона я нічого не помітила, окрім тої довгої зеленої штуки, схожої на скриню для інструментів. То була скриня для інструментів, детективе?

Детектив Андерсон: Що сталося потім?

Стенгоуп: Ну, Тренер Ті поклав велосипед Френка до кузова й зачинив дверцята. Поплескав Френка по спині. Потім пішов до водійського місця, а Френк рушив на протилежний бік, до пасажирського. Вони сіли, і фургон поїхав геть у напрямку Малберрі-авеню. Я думала, Тренер Ті відвезе малого додому. Звісна річ, що так і подумала. А як інакше? Террі Мейтленд живе на Західному боці вже як двадцять років, і родина в нього чудова, дружина й двоє дочок... можна мені ще носовичок? Дякую. Ми вже скоро закінчимо?

Детектив Андерсон: Так, і ви дуже нам допомогли. Здається, ще до того, як я ввімкнув диктофон, ви сказали, що тоді була десь третя дня?

Стенгоуп: Рівно третя. Я чула дзвони ратуші, як виходила з магазину зі своїм візочком. Хотіла піти додому й нагодувати кішку.

Детектив Андерсон: І хлопець, якого ви бачили, той рудоволосий хлопчик, був Френк Пітерсон.

Стенгоуп: Так. Пітерسونи живуть просто за рогом. Оллі якось приносив мені газети. Я весь час тих хлопців бачу.

Детектив Андерсон: А чоловік, який поклав велосипед у кузов білого фургона й поїхав геть із Френком Пітерсоном, був Теренс Мейтленд, також відомий як Тренер Террі або Тренер Ті.

Стенгоуп: Так.

Детектив Андерсон: Ви в цьому певні?

Стенгоуп: О так.

Детектив Андерсон: Дякую, місіс Стенгоуп.

Стенгоуп: Хто б міг подумати, що Террі таке накоїть? Як ви гадаєте, були інші жертви?

Детектив Андерсон: Це ми дізнаємося в ході розслідування.

Відтоді як турнірні ігри Міської ліги відбувалися на стадіоні Естель Барги (найкраще бейсбольне поле в окрузі та єдине, де стояли прожектори для нічних матчів), домашня перевага розподілялася через жеребкування. Перед початком матчу Террі Мейтленд, як завжди, обрав решку — то був старий забобон, що він колись давно перейняв у власного тренера Міської ліги. Тож решка і випала. «Мені байдуже, де грати, тільки б задники забрати»⁹, як він завжди казав своїм хлопцям.

І цього вечора йому були потрібні «задники». Уже був дев'ятий, останній, інінг, «Ведмеді» могли потрапити в півфінал ліги ціною єдиного рану. «Золоті дракони» дійшли останнього аута, але бази в них були повні¹⁰. Вок¹¹, лиха подача, помилка чи сингл¹² в інфілді могли б зрівняти рахунок, а м'яч у шпарині захисту — принести перемогу. Глядачі плескали, гупали ногами по металевих трибунах і підбадьорювали малого шульгу Тревора Майклза, який щойно став праворуч від кетчера. Йому підібрали найменший, який змогли знайти, шолом, та все одно каска бетера сповзала йому на очі, і Тревор повсякчас її поправляв. Він знервовано водив туди-сюди биткою.

Террі хотів уже ставити пінч-хітера¹³, але Тревор мав п'ять футів один дюйм зросту¹⁴ і набирав багато воків. Попри те, що хлопець не вибивав хоум-ранів¹⁵, та інколи все ж міг влучити биткою по м'ячу. Не часто, але траплялося. Якби Террі зробив із нього пінч-хітера, то бідоласі довелося б ще цілий рік середніх класів терпіти насмішки. З іншого боку, якби він спромігся на сингл, то до кінця життя пригадував би це за пивом і барбекю на задвірку. Террі знав. Колись він і сам побував на місці Тревора, ще в ті прадавні часи, коли на полі не було алюмінієвих биток¹⁶.

Пітчер «Ведмедів» (екстра-швидкісний кидач, який зазвичай ставив у грі крапку) вдався до крученої подачі в саме серце домашньої бази. Тревор із відчаєм простежив за польотом м'яча. Суддя оголосив перший страйк¹⁷. Натовп застогнав.

Гевін Фрік, помічник тренера Террі, походжав із боку в бік перед хлопцями, які сиділи на лаві запасних. В одній руці він тримав згорнений у трубочку суддівський протокол (скільки разів Террі вже

просив його, щоб він такого не робив?), а футболка «Золотих драконів» розміру XXL напиналася на животі розміру щонайменше XXXL.

— Сподіваюсь, ти не помилився, коли дозволив Тревору відбиватися самотужки, — мовив він; по щоках його струменів піт. — Він мов до смерті переляканий. Таке враження, що й тенісною ракеткою м'яча не відіб'є.

— Подивимося, як воно буде, — відповів Террі. — Маю добре передчуття.

Насправді передчуття було не дуже.

Пітчер «Ведмедів» закрутив і пустив іще один заряд, але цього разу м'яч улучив у багнюку перед самою домашньою базою. Натовп схопився на ноги, коли Бейбір Пател, ранер «Драконів» на третій базі, який мав зрівняти рахунок, протупотів кілька кроків по лінії. Тоді вболівальники зі стогоном повсідалися на свої місця — м'яч відскочив просто в рукавичку кетчера. Кетчер «Ведмедів» розвернувся до третьої, і Террі навіть крізь маску розгледів вираз на його обличчі: «Тільки спробуй, братику». Бейбір пробувати не став.

Наступний м'яч полетів широкою дугою, але Тревор усе одно промахнувся.

— Виводь його, Фрітце! — заволав якийсь горлань із вершечка трибуни — майже напевно батько екстра-швидкісного пітчера, бо хлопець надто різко крутнув головою в його бік. — *Виво-о-о-оодь!*

Тревор не відреагував на наступну подачу, бо м'яч прилетів із близької відстані — заблизької, щоб відбивати, суддя оголосив бол ¹⁸, і тут уже застогнали фанати «Ведмедів». Один запропонував арбітру купити нові окуляри. Хтось щось гукнув про собаку-поводиря.

Рахунок зрівнявся, два-два, і Террі був практично впевнений, що весь прийдешній сезон «Драконів» залежить від цієї подачі. Або на них чекає матч із «Пантерами» за Кубок міста, і далі вони змагатимуться за першість у штаті (а такі ігри транслюють на телебаченні), або розійдуться по домівках і потім стрінуться лише раз — зберуться на барбекю на задвірку Мейтленда, традиційно відзначаючи кінець сезону.

Террі озирнувся до Марсі й дівчат, які сиділи на своїх звичних місцях — на рибальських стільцях за сіткою біля домашньої бази. Дочки розташувалися обабіч матері, мов гарненькі затискачі у підставці для книжок. Усі троє помахали до нього схрещеними

пальцями. Террі їм підморгнув, усміхнувся й здійняв великі пальці вгору, та все одно почувався він якось недобре. І річ не лише в грі. Він уже деякий час був сам не свій. Не при собі.

Усмішка Марсі зів'яла, і жінка збентежено насупилась. Вона дивилася ліворуч і тицьнула в той бік пальцем. Террі повернув голову й угледів двох міських копів, які нога в ногу йшли вздовж лінії на третій базі, повз Баррі Гулігана, що звідти напучував гравців.

— *Час, час!* — проволав арбітр на домашній базі, зупинивши пітчера «Ведмедів», який саме закручував м'яча. Тревор Майклз відступив від своєї бази — із виразом полегшення, як подумалося Террі. Глядачі побачили двох копів і затихли. Один поліцейський тягнувся рукою за спину. Другий поклав долоню на руків'я службової зброї в кобурі.

— *Геть із поля!* — горлав суддя. — *Геть із поля!*

Трой Рамадж і Том Єйтс на нього не зважали. Вони підійшли до лави запасних «Драконів» (така пересувна конструкція з довгим ослоном, трьома корзинами спорядження й відром брудних м'ячів для тренування) і попрямували туди, де стояв Террі. Рамадж дістав з-за спини пару наручників. У натопті те помітили, і здійнявся тихий гомін — на дві третини збентежений і на одну — схвильований: «О-о-о-о!»

— Агов, хлопці! — гукнув Гевін, підбігши до лави запасних (і мало не перечепившись об рукавичку першого бейзмена, яку тут кинув Річі Галлант). — У нас іще матч не скінчився!

Єйтс відсунув його рукою і похитав головою. Над трибунами повисла гробова тиша. «Ведмеді» облишили свої захисні пози, випросталися й просто дивилися, помахуючи рукавицями. Кетчер потупотів до пітчера й став із ним на півдорозі між пітчерською гіркою та домашньою базою.

Террі трохи знав того копа, що тримав наручники, — восени він із братом інколи приходив дивитися чемпіонати Попа Ворнера ¹⁹.

— Трою? Що таке? У чому річ?

На обличчі тренера Рамадж не побачив нічого, окрім щирого подиву — на перший погляд. Він працював у поліції з дев'яностих і знав, що найзатятіші злочинці досконало володіють міною «Хто, я?». І цей хлопець був з найгірших. Пам'ятаючи вказівки Андерсона (і залюбки їх виконуючи), він підняв голос так, щоб його почув увесь

стадіон (де, як повідомлять завтрашні газети, зібралося 1588 уболівальників).

— Теренсе Мейтленд, вас заарештовано за вбивство Френка Пітерсона.

Із трибун долинуло ще одне «о-о-о-о!», цього разу гучніше, мов вітер почав здійматися.

Террі спохмура глянув на Рамаджа. Він розумів слова, прості людські слова, що утворювали розповідне речення, він знав, хто такий Френкі Пітерсон і що з ним сталося, але *сенс* цих слів до нього не доходив. Він тільки й устиг сказати: «Що? Це жарт якийсь?», коли спортивний хронікер із «Рупора Флінт-Сіті» клацнув фотоапаратом, і наступного дня світлина з'явилася на першій шпальті газети — Террі стоїть, роззявивши рота й вилупивши очі, з-під кашкета «Золотих драконів» навсібіч стирчить волосся. На фотографії він мав помарнілий і винуватий вигляд.

— *Що* ти оце сказав?

— Простягніть, будь ласка, зап'ястки.

Террі поглянув на Марсі й дочок, які досі сиділи на стільцях за сіткою і витріщалися на нього з однаковими виразами застиглого здивування. Жах прийде пізніше. Бейбір Пател покинув третю базу й рушив до лави запасних, дорогою знімаючи свій шолом бетера, під яким показалася спітніла копиця чорного волосся. Террі помітив, що хлопець починає рюмсати.

— Повертайся на місце! — крикнув хлопцю Гевін. — Гра ще не скінчилася.

Та Бейбір лише стояв за лінією фолу, дивився на Террі й ревів. Террі також дивився на хлопчика, упевнений (*майже* впевнений), що це всього лише сон, аж раптом Том Єйтс схопив і смикнув його за руки з такою силою, що Террі мало не повалився вперед. Рамадж рвучко надягнув наручники. Не якісь там пластикові стрічки, а справжні наручники, великі й важкі, що виблискували в променях вечірнього сонця. Тим самим гримким голосом Рамадж заявив:

— Ви маєте право зберігати мовчання і не відповідати на питання, але якщо таки заговорите, то будь-що сказане може бути використано проти вас на суді. Ви маєте право на адвоката під час допитів, зараз і в подальшому. Вам усе зрозуміло?

— Трою?

Террі ледве розчув власний голос. Він почувався так, наче йому з легенів раптом вибило повітря.

— Заради Бога, що відбувається?

Рамадж не зауважив його запитання:

— Вам усе зрозуміло?

Марсі підійшла до захисної сітки, уп'ялася в неї пальцями і затрясла. Позаду неї плакали Сара та Грейс. Грейс стояла на колінах біля стільця Сари — її власний стілець перекинувся й валявся у грязюці.

— Що ви робите? — закричала Марсі. — Що ви робите, заради всього святого? І чому саме *тут*?

— Вам усе зрозуміло?

Террі зрозумів тільки те, що на нього надягли наручники й тепер зачитують права — і на це дивляться більш як півтори тисячі вболівальників, разом із його дружиною й двома малими доньками. То був і не сон, і не простий арешт. То було публічне приниження, причин для якого він не міг знайти. Краще покінчити з цим, і чимшвидше, краще в усьому розібратися. Хоч попри весь свій шок і спантеличення він збагнув, що життя ще нескоро повернеться на круг свій.

— Зрозуміло, — відповів він і гукнув: — Тренере Фрік, не втручайтеся.

Гевін був рушив на копів із кулаками, товсте обличчя заливалося злісним рум'янцем. Але зараз він опустил руки й відступив. Поглянув крізь захисну сітку на Марсі, стеноув широченними плечима й розвів пухкі долоні.

Трой Рамадж продовжив тими ж розкотистими інтонаціями, мов міський вістун, що викрикує новини тижня на одній із площ Нової Англії. Його чув навіть Ралф Андерсон, що так і стояв, похилившись на седан. Добру справу робив цей Трой. Огідно її робив, за що Ралф, певно, отримає догану від керівництва, та тільки не від батьків Френкі Пітерсона. Ні, від них — жодної догани.

— Якщо ви не можете собі дозволити адвоката, то перед допитами вам надаватимуть державного, коли забажаєте. Ви зрозуміли?

— Зрозумів. І розумію ще дещо, — сказав Террі й повернувся до натовпу: — *Я жодного уявлення не маю, за що мене арештовують! До кінця матчу за командою глядітиме Гевін Фрік!*

І ще, наче думка припізнилася:

— Бейбіре, повертайся на третю і біжи по фол-зоні.

Почулися оплески, які одразу ж заглухли. Горлань із трибуни знову заволав: «То що ви кажете він зробив?» І натовп відповів на запитання, прошепотів два слова, що невдовзі лунатимуть по всьому Західному бокові й решті міста: ім'я Френка Пітерсона.

Єйтс ухопив Террі під руку й почав штовхати його в напрямку перекусної та парковки:

— Потім будеш людей напучувати, Мейтленде. А зараз ти прямуєш у в'язницю. І знаєш що? У нашому штаті голка²⁰ в законі, і ми нею користуємося. Але ж ти вчитель, так? Мабуть, сам у курсі.

Вони й двадцяти кроків не ступили від лави запасних, як Марсі Мейтленд їх наздогнала й піймала Тома Єйтса за руку:

— Господи Боже, що ж ви таке робите?

Єйтс скинув її руку, а коли вона спробувала вхопитися за чоловіка, Трой Рамадж відсунув її геть — обережно, але рішуче. Жінка на мить прикипіла до місця, мов уві сні, а тоді побачила Ралфа Андерсона, який ішов назустріч своїм офіцерам. Вона знала його з Малої ліги, ще коли Дерек Андерсон грав за команду Террі «Леви з Делікатесів Джералда». Ралф, ясна річ, не на всіх матчах був, але ходив так часто, як міг. У ті часи він іще форму носив, а коли його підвищили до детектива, Террі надіслав йому електронного листа з привітанням. Тепер Марсі бігла до Ралфа, неслась через поле у своїх старих тенісках, які завжди вдягала на матчі Террі, бо вважала, що вони привертають удачу.

— Ралфе! — гукнула вона. — Що відбувається? Це якась помилка?

— Боюся, не помилка, — відповів Ралф.

Ця частина операції Ралфу була не до душі, бо Марсі йому подобалася. З іншого боку, Террі йому теж завжди подобався — імовірно, цей чоловік змінив життя Дерека, бодай трохи, дав йому невеличкий урок із розбудови самовпевненості, та коли тобі одинадцять років, крихта самовпевненості може відіграти вирішальну роль. Було й ще дещо. Імовірно, Марсі знала, *чим* насправді був її чоловік, навіть якщо вона не дозволяла собі сприймати це на свідомому рівні. Мейтленди вже давно були одружені, а такі жахи, як убивство малого Пітерсона, не виникають на рівному місці. Такому вчинку завжди передуює ескалація, підготовка.

— Марсі, ти мусиш іти додому. Негайно. Може, лиши дівчат із друзями, бо вдома на тебе чекатиме поліція.

Жінка просто дивилася на нього, наче нічого не розуміла.

Позаду них пролунало клацання алюмінієвої битки, якою щосили ляснули по м'ячу. Вигуків майже не чулося — присутні й досі були шоковані та зацікавлені не так у грі, як у нещодавніх подіях. І, треба сказати, дарма. Щойно Тревор Майклз виконав найсильніший у своєму житті удар по м'ячу, сильніший навіть за ті випадки, коли Тренер Ті робив йому легку подачу на тренуваннях. На жаль, м'яч полетів прямою траєкторією до «ведмедя» між другою та третьою базами — гравцю навіть не довелося стрибати, щоб його зловити.

Гра скінчилася.

6

Свідчення Джун Морріс [12 липня, 17:45, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон у присутності місіс Франсін Морріс]

Детектив Андерсон: Дякую, що привезли дочку до нас у відділок, місіс Морріс. Джун, як тобі содова?

Джун Морріс: Добра. У мене проблеми?

Детектив Андерсон: Аж ніяк. Я просто хочу поставити тобі пару запитань про те, що ти бачила ввечері два дні тому.

Джун Морріс: Коли я бачила тренера Террі?

Детектив Андерсон: Точно, коли ти бачила тренера Террі.

Франсін Морріс: Відколи їй виповнилося дев'ять, ми стали відпускати її саму до подруги, Гелен, яка живе через кілька будинків від нас. Поки ще світло. Не хочемо бути тими батьками, які цілодобово кружляють над дитиною. Та зараз уже змінили думку, от що я можу вам сказати.

Детектив Андерсон: Джун, ти бачила його вже після того, як повечеряла? Правильно?

Джун Морріс: Так. На вечерю був м'ясний рулет. А вчора — риба. Я не люблю рибу, але таке життя.

Франсін Морріс: Дорогу їй не треба переходити, нічого такого. Ми гадали, все буде гаразд, оскільки живемо в чудовому районі. Принаймні колись так вважали.

Детектив Андерсон: Ніколи не знаєш, на якому етапі давати дітям волю. А тепер, Джун. Ти йшла собі вулицею, що веде повз парковку парку Філіс, правильно?

Джун Морріс: Так. Я з Гелен збиралися...

Франсін Морріс: Ми з Гелен...

Джун Морріс: Ми з Гелен збиралися домалювати карту Південної Америки. Це для нашого проекту в денному таборі. Різні країни ми розмальовували різними кольорами, а коли майже закінчили, то зрозуміли, що забули Парагвай, тож довелося починати спочатку. Таке життя.

Після того ми збиралися грати в «Енґрі Бьордз» і «Корґі Гоп»²¹ на айпеді Гелен, аж поки по мене не прийде тато. Бо він проводить мене додому, а на той час уже мало бути темно.

Детектив Андерсон: Магусю, о котрій то було?

Франсін Морріс: Коли Джуні пішла, саме передавали місцеві новини. Норм їх дивився, поки я мила посуд. Отже, між вісімнадцятою й вісімнадцятою тридцять. Може, вісімнадцята п'ятнадцять, бо тоді, здається, починався прогноз погоди.

Детектив Андерсон: Джун, розкажи мені, що ти бачила, коли проходила повз парковку.

Джун Морріс: Бачила тренера Террі, я ж вам казала. Він живе на нашій вулиці, й одного разу, коли в нас загубився собака, то тренер Террі його повернув. Інколи я граюся з Грейсі Мейтленд, але не часто. Вона на рік старша, їй уже подобаються хлопці. Він був увесь у крові. Через ніс.

Детектив Андерсон: Угу. Що він робив, коли ти його помітила?

Джун Морріс: Він виходив з-за дерев. Тоді побачив мене й замахав рукою. Я помахала навзаєм і сказала: «Агов, тренере Террі, що з вами сталося?» А він сказав, що його гілка стукнула в обличчя. Сказав: «Не бійся, то просто з носа кров тече, зі мною таке весь час буває». А я сказала: «Я не боюся, але більше ту сорочку ви не зможете носити, бо кров не відпирається, так моя мама каже». Він усміхнувся й відповів: «Добре, що в мене багато сорочок». Але кров була й на штанах. І на руках.

Франсін Морріс: Вони стояли так близько. Ніяк не можу викинути це з голови.

Джун Морріс: Чому, бо в нього кров носом ішла? У Ролфа Джейкобса теж таке було, на дитячому майданчику минулого року, коли він упав. І я не злякалася. Хотіла дати йому свою носову хустку, але не встигла, бо місіс Гріша повела його до медсестри.

Детектив Андерсон: Далеко ти від нього стояла?

Джун Морріс: Ой, не знаю. Він був на парковці, а я — на тротуарі. Це далеко?

Детектив Андерсон: Я цього теж не знаю, але з'ясує, будь певна. Подобається тобі содова?

Джун Морріс: Ви мене вже питали.

Детектив Андерсон: Ох, точно, питав.

Джун Морріс: Старі постійно все забувають, так мій дідусь каже.

Франсін Морріс: Джуні, це нечемно.

Детектив Андерсон: Усе гаразд. Здається, ти маєш мудрого дідуся, Джун. Що сталося потім?

Джун Морріс: Нічого. Тренер Террі сів у свій фургон і поїхав геть.

Детектив Андерсон: Якого кольору був фургон?

Джун Морріс: Ну, мабуть, міг би бути білим, коли б його помили, та він був дуже брудний. А ще робив багато шуму й отого сизого диму. Фу.

Детектив Андерсон: А збоку нічого не було написано? Може, назва фірми?

Джун Морріс: Ні. Просто білий фургон.

Детектив Андерсон: Номери помітила?

Джун Морріс: Не-а.

Детектив Андерсон: Куди поїхав той фургон?

Джун Морріс: По Барнум-стрит.

Детектив Андерсон: І ти певна, що чоловік, який розповів тобі про кров із носа, був Террі Мейтлендом?

Джун Морріс: Звісно, тренер Террі, Тренер Ті. Я його весь час бачу. З ним усе гаразд? Він щось накоїв? Мама не дозволяє мені зазирати в газети чи дивитися новини по телевізору, але я майже певна, що в тому парку сталося щось недобре. Я б уже знала, якби не канікули, бо в школі всі пліткують. Тренер Террі побився з якимось лиходієм? І тому в нього кров?..

Франсін Морріс: Детективе, ви скоро закінчите? Я розумію, вам потрібна інформація, але не забувайте, мені ще її спати вкладати.

Джун Морріс: Я сама вкладаюся спати!

Детектив Андерсон: Так, майже закінчили. Але перш ніж ти підеш, Джун, я хочу зіграти з тобою в невеличку гру. Тобі подобаються ігри?

Джун Морріс: Мабуть, якщо не нудні.

Детектив Андерсон: Зараз я покладу перед тобою на стіл шість фотографій шести різних людей... ось так... і всі вони трохи схожі на тренера Террі. Можеш мені сказати...

Джун Морріс: Оцей. Номер чотири. Це тренер Террі.

7

Трой Рамадж прочинив задні двері седана. Террі озирнувся через плече й побачив позаду Марсі: вона спинилася на краю парковки, її обличчя — етюд у тонах агонії та сум'яття. За нею йшов фотограф «Рупора», тупцював по траві, безперестанку клацаючи об'єктивом. «За ці світлини й копійки не дадуть», — подумав Террі, і не без певного задоволення. А до Марсі він гукнув:

— Зателефонуй Гові Голду! Скажи йому, що мене заарештували! Скажи йому...

Тоді Єйтс поклав руку на маківку Террі й став штовхати його донизу, в машину.

— Залізей, залізей. І тримай руки на колінах, поки я тобі пасок застібатиму.

Террі заліз. Тримав руки на колінах. Крізь лобове скло йому було видно велике електронне табло з рахунком. Два роки тому його дружина очолила кампанію зі збору коштів на цей щит. Марсі стояла на парковці, і Террі ніколи не забуде виразу її обличчя. Такий вигляд мають жінки з тих країн третього світу, коли дивляться, як горить їхнє селище.

Тоді Рамадж сів за кермо, Ралф Андерсон — на пасажирське сидіння, і не встиг Ралф зачинити дверцята зі свого боку, як автівка, вискнувши шинами, позадкувала з місця для інвалідів. Обертаючи кермо долонею, Рамадж зробив крутий поворот і вирушив у напрямку Тінзлі-авеню. Їхали вони без сирени, тільки закрутилася й засвітилася синя блимавка на приладовій панелі. Террі збагнув, що в автівці пахне мексиканською їжею. Дивно, на які дрібниці звертаєш увагу, коли твій день — чи все твоє *життя* — летить під три чорти, а ти й не знав, що ті чортяки підступають. Террі нахилився вперед.

— Ралфе, послухай мене.

Ралф дивився просто перед себе. Руки міцно зчеплені.

— Розповіси все, що схочеш, у відділку.

— Трясця, та хай говорить, — мовив Рамадж. — Заощадить нам час.

— Заткайся, Трою, — відказав Ралф, невідривно дивлячись на дорогу, що розгорталася попереду. Террі помітив, як на його шиї напнулися дві жили, утворивши цифру «11».

— Ралфе, я не знаю, як ви на мене вийшли чи чому вам заманулося арештувати мене на очах у половини міста, але вам тут геть клепки позривало.

— Усі так кажуть, — відмітив буденним тоном Том Єйтс, який сидів поруч. — Тримай руки на колінах, Мейтленде. Навіть носа не думай чухати.

Террі почало прояснюватися в голові, не зовсім, але потроху, і він став пильнувати вказівки офіцера Єйтса (на форменій сорочці виднівся бейджик з ім'ям). У Єйтса був такий вигляд, наче він так і чекав нагоди вдарити свого арештанта, у наручниках чи без.

Хтось їв у цій машині енчілади, Террі в цьому був упевнений. Може, куплені в «Сеньйорі Джо». Улюблена забігайлівка його дочок, вони завжди там багато сміялися — чорт, вони всією родиною сміялися й дорогою додому закидали одне одному, що хтось пускає газу.

— Послухай мене, Ралфе. Будь ласка.

Ралф зітхнув:

— Окей, слухаю.

— Ми всі послухаємо, — сказав Рамадж. — На всі вуха, друже, на всі вуха.

— Френка Пітерсона вбили у вівторок. У вівторок по обіді. Про це в газетах писали і по телебаченню передавали. У вівторок, у ніч із вівторка на середу й у саму середу я був у Кеп-Сіті. Повернувся о дев'ятій чи дев'ятій тридцять у середу ввечері. Ці два дні хлопцями займалися Гевін Фрік, Баррі Гуліган і Лукаш Пател, батько Бейбіра.

На мить в автівці запанувала тиша, якої не уривала навіть рація — її напередодні вимкнули. На секунду Террі зрадів, бо повірив цілком і повністю — зараз Ралф накаже цьому великому копу за кермом зупинити машину. А тоді обернеться до Террі й із такими широко розчухнутими, винуватими очима скаже: «Ой, Господи, ото ми хука дали, атож?»

Натомість, так само не обертаючись, Ралф промовив:

— Ага. Ось і славнозвісне алібі.

— Що? Не розумію, про що ти го...

— Ти ж тямущий хлопець, Террі. Я це знав іще з самого нашого знайомства, коли ти тренував Дерека в Малій лізі. Якщо ти не зізнався, а я на це сподівався, хоч і не розраховував, то неодмінно мав би надати якесь алібі, — Ралф зрештою озирнувся, і Террі здалося, що він дивиться в обличчя геть незнайомої людини. — І так само неодмінно ми те алібі розіб'ємо. Бо ти попався. Ще й як попався.

— А що ти робив у Кеп-Сіті, тренере? — спитав Єйтс.

Раптом чоловік, який навіть не дозволяв Террі носа чухати, заговорив дружнім і зацікавленим тоном. Террі мало не розповів йому, чим там займався, але передумав. Логіка почала витісняти рефлексі, і він збагнув, що ця автівка, разом із її запахом енчілад, була ворожою територією. Час заткнутися й тримати рота на замку, поки до відділка не приїде Гові Голд. І тоді вони вдвох розберуться з цим неподобством. На це небагато часу піде.

Террі збагнув іще дещо. Він розізлився, мабуть, за життя ще так не злився, і коли вони звернули на Мейн-стріт і рушили до поліцейського відділка Флінт-Сіті, то він дещо пообіцяв собі: восени, а може, і раніше, той чоловік, який сидів на передньому сидінні і якого він колись вважав другом, шукатиме собі нову роботу. Наприклад, охоронцем у банку Талси чи Амарілло.

8

Свідчення містера Карлтона Скавкрофта [12 липня, 21:30, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Скавкрофт: Детективе, а це багато часу забере? Бо я зазвичай рано лягаю спати. Ремонтую й наглядаю за залізничними коліями, і якщо о сьомій не відмічуся, то наберуся прикрості.

Детектив Андерсон: Намагатимусь вас довго не тримати, містере Скавкрофт, але справа серйозна.

Скавкрофт: Знаю. І допоможу чим зможу. Просто розповідати особливо нема чого, і я хочу дістатися додому. Не знаю, правда, як я сьогодні спатиму. Не бував у цьому відділку відтоді, як пішов на ту «п'яну» вечірку, коли мені було сімнадцять. Тоді тут головував Чарлі Бортон. Нас батьки повитягали, але на все літо покарали.

Детектив Андерсон: І ми вдячні, що ви до нас прийшли. Розкажіть, де ви були о сьомій вечора десятого липня.

Скавкрофт: Як я вже казав дівчині у приймальні, коли зайшов, я був у пабі «Коротунів» і бачив той білий фургон, і бачив того хлопця, бейсбольного тренера, який долучається до ігор Попа Ворнера на Західному боці. Не пам'ятаю, як його звуть, та його фото не сходить із газетних шпальт, бо цього року він сколотив добру команду для Міської ліги. У газеті писали, що вони й у фінал можуть вийти. Морланд, так його звати? Він був весь у крові.

Детектив Андерсон: За яких обставин ви його бачили?

Скавкрофт: Ну, є в мене одна традиція на кінець робочого дня, бо вдома немає дружини, що б мене чекала, і я сам не дуже куховарю, ви розумієте. Щопонеділка й середи — кафе «Забігайлівка Флінт-Сіті». Щоп'ятниці — стейк-хауз «Бонанза». А щовівторка і щочетверга я зазвичай ходжу до «Коротунів» по реберця й пиво. Того вечора я прийшов туди о... ну, скажімо, було п'ятнадцять хвилин по вісімнадцятій. Хлопчик на той час уже давно помер, так?

Детектив Андерсон: Але близько дев'ятнадцятої ви вийшли надвір, правильно? На задвірок паба.

Скавкрофт: Так, я і Райлі Франклін. Я з ним здибався у пабі, і ми разом повечеряли. Те місце позаду паба, люди туди виходять покурити. Треба минути коридор між туалетами й вийти крізь задні двері. Там стоїть відерце для попелу, все таке. Тож ми поїли, я — реберця, а він — макарони під сиром, а тоді замовили десерт і вийшли на задвірок покурити, доки його принесуть. І поки ми там стояли й базікали про те про се, під'їхав той брудний білий фургон. На ньому були номери Нью-Йорка, це я запам'ятав. Припаркувався біля маленького кросовера «субару» — певно, то був «субару», — і з фургона вийшов той чоловік. Морланд, чи як його там.

Детектив Андерсон: У що він був одягнений?

Скавкрофт: Ну, щодо штанів я не певен, може, Райлі краще бачив, таке як чінос²², але сорочка біла. Це я запам'ятав, бо на грудях була кров, і багатенько. На штанях не так — лише бризки. І на обличчі теж була кров. Під носом, навколо губ і на підборідді. Що й казати, жахливий вигляд. Тож Райлі... певно, він уже пропустив кілька кухлів пива до мого приходу, а я лиш один устиг... Райлі каже: «А як там інший хлопець поживає, Тренере Ті?»

Детектив Андерсон: Він назвав його Тренером Ті?

Скавкрофт: Атож. А тренер засміявся і каже: «Іншого не було. Щось мені стукнуло по носі, от і все, а тоді кров пішла, як зі Старого Служаки²³. Тут є неподалік якась медичка?»

Детектив Андерсон: Тобто він питав про заклад, куди можна звернутися без запису, на кшталт «МедНАУ» чи «Квік Кеар»²⁴?

Скавкрофт: Так, про те й питав, бо хотів пересвідчитись, чи треба йому припалити якусь судину в носі. Ай-ай, атож? Сказав, що з ним уже таке раз було. Я порадив йому пройти з милію по вулиці Буррфілд, повернути ліворуч на другому світлофорі, а тоді він побачить вивіску. Знаєте той білборд біля Коні-Форд? Там видно, скільки треба чекати до прийому й усе таке. А тоді він спитав, чи можна лишити фургон на тій невеличкій стоянці за пабом, бо вона не для відвідувачів, а для працівників, там позаду паба навіть оголошення висить. А я кажу: «Парковка не моя, але якщо ви ненадовго, то все буде гаразд». А він каже, і нам обом це видалося дивним, бо ж лихі часи таке робити, то він каже, що лишить ключі в підставці для склянок — на той випадок, як комусь треба буде пересунути фургон. Райлі каже: «Так і недалеко, щоб його украли, Тренере Ті». А він відповів, що не забариться і що комусь може заманутися переставити машину. Знаєте, що я думаю? Я думаю, може, він хотів, щоб фургон хтось украв, може, навіть ми з Райлі. Як ви гадаєте, детективе?

Детектив Андерсон: Що сталося потім?

Скавкрофт: Він сів у ту маленьку зелену «субару» і поїхав геть. Це мені також видалося дивним.

Детектив Андерсон: Що тут дивного?

Скавкрофт: Він спитав, чи можна лишити ненадовго свій фургон, наче його можуть відвезти на штраф- майданчик чи що, а «субару» весь цей час там простояла, ціла й неушкоджена. Дивно, правда?

Детектив Андерсон: Містере Скавкрофт, зараз я викладу перед вами шість фотографій шести різних людей і хочу, щоб ви вказали на чоловіка, якого бачили на задньому дворі «Коротунів». Усі вони схожі, тож не поспішайте. Зробіть ласку?

Скавкрофт: Звісно, але довго думати мені не треба. Ось він. Морланд, чи як його там. Тепер мені можна додому?

9

До відділка ніхто більше і словом не обмовився, поки автівка не завершила на парковку й зупинилася на місці з позначкою «ТІЛЬКИ ДЛЯ СЛУЖБОВЦІВ». Ралф озирнувся поглянути на чоловіка, який колись тренував його сина. Кепка на голові Террі Мейтленда сиділа трохи набакир, як її напинають гангста-репери. Збоку з-під штанів вибилася футболка «Драконів», обличчям струменів піт. Тої миті він мав збіса винуватий вигляд. Окрім, певно, очей, які дивилися точно на Ралфа. Широко розчахнуті, з мовчазним докором.

У Ралфа було невідкладне запитання:

— Чому він, Террі? Чому Френкі Пітерсон? Хіба не він грав цього року за «Левів» у Малій лізі? Ти тоді на нього око поклав? Чи просто скористався нагодою?

Террі роззявив рота, щоб висловити заперечення, та який сенс? Ралф не стане його слухати, принаймні поки що. Жоден коп не стане. Краще перечекати. Важко, але, зрештою, так буде швидше.

— Нумо, — мовив Ралф; він говорив спокійно, невимушено. — Ти хотів щось сказати, то кажи зараз. Розповідай. Поясни мені. Просто тут і зараз, поки ми не вийшли з автівки.

— Я, мабуть, дочекаюся свого адвоката, — сказав Террі.

— Якщо ти не винен, — утрутився Єйтс, — то він тобі не знадобиться. Поки можеш цим не перейматися. Ми тебе навіть додому підкинемо.

Так само вдивляючись в очі Ралфа Андерсона, Террі заговорив — тихо, майже нечутно:

— Це неправомірна поведінка. Ви навіть не перевіряли, де я міг перебувати у вівторок, правда? Від тебе я такого не очікував, — Террі замовк, наче замислився, а тоді додав: — *Покидьку.*

Ралф не мав наміру розповідати Террі, що він уже обговорював це із Семюелзом, але розмова тривала недовго. Місто замале. Вони не ставили таких питань, які можуть потім дійти до Мейтленда.

— Це був той рідкісний випадок, коли нам не довелося перевіряти, — Ралф розчохнув дверцята. — Ходімо. Тебе встигнуть записати, завести справу й сфотографувати, поки прийде твій адвокат...

— Террі! *Террі!*

Марсі Мейтленд не дослухалася до Ралфа й поїхала від стадіону за поліцейською машиною на своїй «тойоті». Сусідка Джеймі Меттінглі визвалася забрати Сару й Грейс до себе додому. Дівчатка плакали. Та й Джеймі теж.

— Террі, що вони роблять? Що мені слід робити?

На мить він вивільнився від Єйтса, що тримав його за руку.

— Телефонуй Гові!

Ось і все, що він устиг сказати. Рамадж прочинив двері з табличкою «ТІЛЬКИ ДЛЯ СПІВРОБІТНИКІВ ПОЛІЦІЇ», а Єйтс підштовхнув Террі всередину — аж ніяк не легко тицьнув долонею між ребрами. Ралф трохи забарився, притримуючи двері.

— Їдь додому, Марсі, — сказав він. — Їдь, поки новинарі не налетіли.

Тоді він мало не додав «Мені шкода», але промовчав. Бо було не шкода. Удома на неї чекали Бетсі Ріггінз із поліцією штату, але що їй іще лишалося робити? Дійсно, більш нічого. Ще він, певно, завинив перед нею. Щодо дівчаток, це безперечно, вони тут справжні безвинні жертви, але й також щодо...

«Це неправомірна поведінка. Від тебе я такого не очікував».

Ралф не мав причини нітитись від докорів чоловіка, який згвалтував і вбив дитину, та на мить відчув себе винним. Потім він згадав фотографії з місця скоєння злочину, такі огидні фото, що хотілося осліпнути. Згадав про гілку, що стирчала з ануса малого хлопчика. Згадав криваву відмітину на гладкій деревині. Гладкій, бо рука, яка лишила відмітину, з такою силою совала палку, що кора відійшла.

Білл Семюелз навів два прості доводи. Ралф погодився, як і суддя Картер, для якого Семюелз бігав за різними дорученнями. По-перше,

це безпрограшний варіант. Який сенс чекати, якщо в них уже є все, що треба. По-друге, якщо дати Террі фору, то він може втекти, і тоді його доведеться шукати, поки він не знайшов чергового Френка Пітерсона — щоб з'валтувати й убити.

10

Свідчення містера Райлі Франкліна [13 липня, 7:45, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Детектив Андерсон: Зараз я покажу вам шість фотографій шести різних людей, містере Франклін, і попрошу знайти чоловіка, якого ви бачили за пабом «Коротунів» увечері десятого липня. Не поспішайте.

Франклін: А чого думати. Он він. Номер два. Це Тренер Ті. Повірити не можу. Він тренував мого сина в Малій лізі.

Детектив Андерсон: Мого, до речі, теж. Дякую, містере Франклін.

Франклін: Голка — надто легка для нього розправа. Його треба вішати, потроху затягуючи зашморг.

11

Марсі заїхала на парковку «Бургер Кінга» на Тінзлі-авеню й дістала із сумочки мобільний. Руки тремтіли, вона впустила телефон на підлогу. Нахилилася, щоб підняти, ударилася головою об кермо й знову заплакала. Погортала контакти і знайшла номер Гові Голда — не тому, що Мейтленди мали підстави тримати адвоката на швидкісному наборі, просто протягом останніх двох сезонів Гові керував командами на іграх Попа Ворнера разом із Террі.

— Гові? Це Марсі Мейтленд. Дружина Террі, — пояснила вона, наче з 2016-го вони не вечеряли всі разом щомісяця.

— Марсі? Ти плачеш? Що сталося?

Новина була така величезна, що Марсі навіть не змогла нічого вимовити.

— Марсі? Ти ще там? Ти в аварію потрапила чи що?

— Я тут. Справа не в мені, а в Террі. Террі заарештували. Ралф Андерсон заарештував Террі. За вбивство того хлопчика. Так вони й сказали. За вбивство малого Пітерсона.

— Що? Що за срань така?

— Його навіть у місті не було! — заголосила Марсі.

Вона почула власне виття і подумала, що то схоже на істерику підлітка, та не могла зупинитися.

— Його заарештували й сказали, що вдома на мене чекає поліція!

— Де Сара і Грейс?

— Я відправила їх до Джеймі Меттінглі, на сусідню вулицю. Поки з ними все буде гаразд.

Хоча що може бути гаразд, коли вони щойно бачили, як батька заарештовують і ведуть геть у наручниках?

Вона потерла чоло, замислилась, чи не лишилося сліду і чому їй до того не байдуже. Бо десь на неї вже чатують репортери? Бо як чатують, то побачать слід і вирішать, що Террі її б'є?

— Гові, ти мені допоможеш? Ти нам допоможеш?

— Звісно що допоможу. Террі повезли у відділок?

— Так! У наручниках!

— Гаразд. Я поїхав. І ти їдь додому, Марсі. Дізнайся, чого хоче поліція. Якщо в них є ордер на обшук, бо того ж і приїхали, більше причин не бачу, — то почитай, по що вони приїхали, пусти всередину, але нічого не кажи. Зрозуміла? Нічого не кажи.

— Я... так.

— Здається, малого Пітерсона вбили цього вівторка. Стривай... — на тлі почулося шепотіння, спершу Гові, потім якоїсь жінки, певно, його дружини Елейн. Тоді Гові знову заговорив: — Так, вівторок. Де був Террі у вівторок?

— У Кеп-Сіті! Він поїхав...

— Забудь. Про це може спитати поліція. Про різне можуть питати. Скажеш їм, що зберігаєш мовчання за порадою адвоката. Зрозуміла?

— Т-так.

— Гляди, щоб тебе не вмовили, не змусили і не підловили. Їм це все до снаги.

— Окей. Окей, глядітиму.

— Де ти зараз?

Вона знала, бачила вивіску, але глянула ще раз, щоб пересвідчитись.

— У «Бургер Кінзі». Що на Тінзлі. Заїхала, щоб тебе набрати.

— Ти нормально доїдеш?

Вона мало не розповіла, як ударилася головою, але передумала.

— Так.

— Зроби глибокий вдих. Три вдихи. Тоді їдь додому. Усю дорогу пильнуй ліміт швидкості, кожен поворот. У Террі є комп'ютер?

— Звісно. У нього в кабінеті. Плюс айпед, але ним він нечасто користується. І в нас обох є ноутбуки. У дівчат — свої айпеди-міні. І телефони, ясна річ, у всіх телефони. Грейс отримала собі на день народження три місяці тому.

— Тобі дадуть список речей, які вони мають на меті забрати.

— А хіба так можна? — вона ще не волила, але майже. — Просто забрати геть наші речі? Це що, прийомчики з Росії чи Північної Кореї?

— Вони можуть забрати тільки те, що зазначено в ордері, але я хочу, щоб ти вела власний облік. Мобільники в дівчат із собою?

— Жартуєш? Та вони їм наче до рук приклеїлись.

— Окей. Може, копи захочуть взяти твій. Не давай.

— А як усе одно заберуть?

Хіба не байдуже? От дійсно?

— Не заберуть. Якщо тебе ні в чому не звинувачують, то не заберуть. А тепер — додому. Я до тебе приїду, щойно звільнюся. Ми з усім розберемося, обіцяю.

— Дякую, Гові, — вона знову заплакала. — Дуже, дуже тобі дякую.

— Годі тобі. І пам'ятай — обмеження швидкості, повна зупинка перед світлофором і поворотники. Зрозуміла?

— Так.

— А я — у відділок.

І пропав.

Марсі завела двигун, потім вимкнула. Глибоко вдихнула. Ще раз. І ще раз. Нічне жахіття, але, зрештою, воно швидко мине. Він був у Кеп-Сіті. Вони дізнаються, і його відпустять.

— А тоді, — звернулася вона до автівки — такої спорожнілої без сміху й борюкання двох дівчаток на задньому сидінні, — ми їх засудимо по самі помідори.

Після цієї фрази вона виструнчилась і зосередилась на зовнішньому світі. Поїхала додому в Барнум-корт, пильнуючи ліміт швидкості й повністю спиняючись перед кожним світлофором.

Свідчення містера Джорджа Зурни [13 липня, 8:15, бесіду провадив офіцер Роналд Вілберфорс]

Офіцер Вілберфорс: Дякую, що прийшли, містере Чурни...

Зурни: Треба казати «Зурни». ЗУР-НИ. Ви неправильно першу літеру прочитали.

Офіцер Вілберфорс: Ага, дякую, матиму на увазі. Детектив Ралф Андерсон також хоче з вами поговорити, але наразі він зайнятий іншою бесідою, тож доручив мені з'ясувати основні факти, поки вони ще свіжі у вашій пам'яті.

Зурни: Ви ту машину пригнали? Ту «субару»? Її треба конфіскувати, щоб ніхто не попсував речових доказів. А доказів там удосталь, повірте.

Офіцер Вілберфорс: Про це саме дбають наші люди, сер. То, як мені відомо, сьогодні вранці ви рибалили?

Зурни: Ну, планував принаймні, та сталося так, що й волосінь не замочив. Одразу по світанку я вийшов до, як його називають, залізного мосту. Знаєте такий? На Олд-Фордж-роуд.

Офіцер Вілберфорс: Так, сер.

Зурни: Там сом добре ловиться. Більшість не любить на них рибалити, бо ж вони бридкі — я вже не кажу про те, що вони час від часу кусаються, як ти намагаєшся витягнути з них гачок. Але моя дружина смажить їх із сіллю та лимонним соком, то смакують вони нівроку. Секрет у лимоні, тямите? І смажити треба на чавунній сковороді. Такій, що моя ма' називала «павуком»²⁵.

Офіцер Вілберфорс: То ви припаркувалися в кінці мосту...

Зурни: Так, але на з'їзді. Там є старий причал для човнів. Кілька років тому хтось викупив ту землю й огородив дротяним парканом з табличкою «ПРОХІД ЗАБОРОНЕНО». Та ще нічого не збудували. Стоять ті кілька акрів, заростають будяками, половина ділянки вже під водою. Я завжди ставлю свою вантажівку на лісній дорозі, що тягнеться вздовж дротяного паркана. Саме так я зробив і сьогодні вранці, і що я побачив? Паркан перекинутий, а на самому краєчку потонулого причалу стоїть та мала зелена машина. Так близько до води, що передні колеса вже наполовину в багні. Я туди спустився, бо подумав, що, може, то якийсь хлоп учора поїхав п'яним зі стриптизу та й збився з дороги. Вирішив, що він іще може бути в машині, без тями.

Офіцер Вілберфорс: Коли ви кажете «зі стриптизу», то маєте на увазі заклад «Прошу, джентльмени», що в передмісті?

Зурни: Угу. Так. Чоловіки туди приходять, нажираються, пхають по одному чи п'ять баксів у дівчачі трусики, поки нічого не лишиться, а тоді їдуть п'яні додому. Я, для прикладу, не розумію, чим такі місця можуть вабити.

Офіцер Вілберфорс: Ага. То ви спустилися й оглянули автівку.

Зурни: То була маленька зелена «субару». А в ній — нікого, та на пасажирському сидінні валявся закривавлений одяг, і я одразу згадав про вбивство того хлопчика, бо в новинах передавали, що у зв'язку зі злочином поліція розшукує зелену «субару».

Офіцер Вілберфорс: Ви ще щось бачили?

Зурни: Кросівки. На підлозі, під ногами, біля пасажирського сидіння. На них теж була кров.

Офіцер Вілберфорс: Ви нічого не торкалися? Може, дверцят?

Зурни: Боже збав. Коли крутили «Місце злочину»²⁶, ми з дружиною жодного епізоду не пропускали.

Офіцер Вілберфорс: І що ви зробили?

Зурни: Набрал «дев'ять-один-один».

Террі Мейтленд сидів у кімнаті для допитів і чекав. Наручники зняли, щоб адвокат не зчинив бучі, як сюди дістанеться — а це вже незабаром. Ралф Андерсон узяв стійку «вільно, по-парадному» і, зчепивши за спиною руки, дивився крізь одностороннє дзеркало на колишнього тренера свого сина. Єйтса і Рамаджа він відпустив. Перемовився з Бетсі Ріггінз, яка розповіла, що додому місіс Мейтленд іще не доїхала. Арешт відбувся, і Ралф почав трохи вистигати. Він знову почувався невпевненим через швидкість, із якою розгорталися події. Не дивина, що Террі заговорив про алібі, ясна річ, що ця заява безпідставна, але...

— Привіт, Ралфе.

До нього поспіхом ішов Білл Семюелз, на ходу затягуючи на краватці вузол. Волосся мав чорне, мов взуттєвий крем «Ківі», і коротке, проте зараз на потилиці стирчав чубчик, і через нього Білл мав як ніколи юний вигляд. Ралф знав, що Семюелз виступав прокурором у півдюжині справ про вбивства першого ступеня, і не без успіху, бо на рахунку мав двох убивць (яких називав своїми «хлопцями»), що наразі сиділи по камерах смертників у в'язниці Мак-Алістера. Усе робилося на краще, нічого поганого в тому, щоб тримати в команді молодого генія, але сьогодні прокурор округу Флінт напрочуд скидався на Альфальфу зі старого серіалу «Малі негідники» 27.

— Привіт, Білле.

— Так ось він, — сказав Семюелз, позираючи на Террі. — Погано тільки, що на ньому сорочка й кашкет «Драконів». Щастя буде лиш тоді, коли я побачу його в нашій чудовій коричневій робі. Ще більше щастя, коли він сидітиме в камері за двадцять футів від столу «вічного сну».

Ралф нічого не відповів. Він думав про Марсі, яка стояла на краю поліцейської парковки, наче дитина, що загубилася, крутила собі руки й дивилася на Ралфа так, наче він був геть чужим. Або чудовиськом. Тільки чудовиськом виявився її чоловік.

Мов прочитавши його думки, Семюелз спитав:

— Не схожий на монстра, атож?

— Вони рідко коли схожі.

Семюелз потягнувся до кишені спортивного піджака й дістав кілька складених аркушів паперу. Один — копія відбитків пальців Террі Мейтленда, узята зі справи вчителя старших класів Флінт-Сіті. Перед тим як допустити нового викладача до учнів, у нього обов'язково брали відбитки пальців. На двох інших аркушах стояла шапка «ВІДДІЛ КРИМІНАЛІСТИКИ ШТАТУ». Семюелз підняв їх і потрусив.

— Останні й найкращі новини.

— Щодо «субару»?

— Ага. Загалом хлопці зі штату зняли більше сімдесяти відбитків, і п'ятдесят сім із них належать Мейтленду. Технік, який проводив порівняння, сказав, що інші були набагато менші, може, від тої жінки у Кеп-Сіті, що в неї два тижні тому викрали авто. Барбара Нірінг, так її звати. Її пальчики набагато старіші, тож вона ніяк не може бути причетна до вбивства Пітерсона.

— Окей, та нам іще потрібна ДНК. Він не дає згоди на мазок.

На відміну від відбитків, мазок на ДНК без згоди вважався в цьому штаті «насильницькими діями».

— Ти й сам чудово знаєш, що він нам не потрібен. Ріггінз і хлопці зі штату заберуть його лезо, щітку та всі волосини, що знайдуть на подушці.

— Не годиться, треба порівняти наші зразки з тими, що візьмуть безпосередньо в нього.

Семюелз схилив голову набік і подивився на детектива. Тепер він нагадував не Альфальфу з «Малих негідників», а радше напрочуд розумного гризуна. Або ворону, яка помітила щось блискуче.

— Маєш сумніви? Прошу, скажи, що ні. Враховуючи те, що сьогодні вранці ти рвався до бою так само, як і я.

«Тоді я думав про Дерека, — загадався Ралф. — Це було до того, як Террі подивився мені у вічі, наче мав на це повне право. До того, як він назвав мене покидьком, і слово мало б відскочити, як від гуся вода, аж ні».

— Ніяких сумнівів. Просто в нас такий швидкий поступ, що мені не по собі. Я звик розбудовувати справу. У мене навіть не було ордера на арешт.

— Якби ти побачив малого хлопця, що продає з рюкзака крек на міській площі, то тобі знадобився б ордер на арешт?

— Звісно ні, але тут інша справа.

— Не зовсім, не дуже, але так вже сталося, що ордер у мене на руках, і суддя Картер підписав його до того, як ти вчинив арешт. Він зараз має лежати у твоєму факсі. Отже... Ходімо до нього й поговоримо у справі?

— Не думаю, що він стане з нами говорити.

— Ні, певно що ні.

Семюелз посміхнувся, і в цій посмішці Ралф побачив чоловіка, що засадив двох убивць до камери смертників. Чоловіка (і Ралф у цьому не сумнівався), який скоро посадить туди ж і колишнього бейсбольного тренера Дерека Андерсона. Ще один «хлопець» у списку.

— Але ж ми можемо говорити до нього, правда? Розкажемо, що стіни вже з усіх боків насуваються і незабаром перечавлять його на малиновий джем.

14

Свідчення міз²⁸ Віллов Рейнвотер [13 липня, 11:40, бесіду провадив детектив Ралф Андерсон]

Рейнвотер: Нумо, зізнайтеся, детективе, — такої великої Віллов²⁹ ви ще не бачили.

Детектив Андерсон: Ваші розміри тут ні до чого, міз Рейнвотер. Ми тут, щоб поговорити про...

Рейнвотер: Ще й як до чого, просто ви того не знаєте. Саме завдяки своїм габаритам я там і стояла. Майже щоночі, близько двадцять третьої, біля «палацу трусиків» збираються десь по десять, а то й по дванадцять таксистів, і я — єдина жінка. Чому? Бо клієнти ще жодного разу до мене не загравали, як би не напилися. У старших класах я могла б грати за лівого півзахисника, якби жінок у футбольну команду набирали. Я про те, що половина хлопців, коли сідають до мене в машину, не здогадуються, що я дівка, і багато хто цього не знає, навіть коли виходить. А по мені — усе тіп-топ. Просто подумала, що ви забажаєте знати, що я там робила.

Детектив Андерсон: Окей, дякую.

Рейнвотер: Та була ще не двадцять третя, а десь пів на двадцять першу.

Детектив Андерсон: Вечір вівторка, десятого липня.

Рейнвотер: Точно. У робочі дні клієнтів мало по всьому місту, відтоді як той нафтовий сектор почав пересихати. Більшість водіїв сидять біля гаражів, лясни точать, у покер грають, оповідають брудні байки, та мені до того діла нема, тож я прямую до готелю «Флінт», чи «Голідей Інн», чи «Даблтрі». Чи до «Прошу, джентльмени». У них там парковка для таксі, ну, для тих, хто не допився до такого дуру, щоб самим сідати за кермо, і якщо я там зрання, то

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ